Iluzionistul care pândește din necunoscut întinderile științei sale (II)

On Decembrie 02, 2012

Schimbă contextul realității pe care ți-o impui ca un standard al cunoașterii de sine autentice, fără să te abați de la traseul unei variante de responsabilizare care călăuzește desăvârșirea.

Mă implicasem într-o cercetare dincolo de limitele mele. O întrecere cavalerească intelectuală între două constante, între cunoaștere și aplicabilitatea ei, între semnificația cunoașterii și actualizarea posibilităților tale de "a fi", o întrecere în care trebuie să am mare grijă. Căci puteam fi tentat să urmăresc un ideal mult prea înalt pentru posibilitățile mele de a-l atinge. Şi, urmărind constant acest ideal, să realizez că, de fapt, am pătruns într-un tărâm necunoscut, încălzit de cunoașterea cea mai pură, dar totuși atât de complicată.

Omul care ține cu tot dinadinsul să fie altcineva, să fie mai mult decât este, să se întreacă pe sine, omul care își pune cunoașterea în folosul desăvârșirii sale poate ajunge, dintr-un exces de inspirație, de energie și de măsură să depășească granițele realității. Reciproca fiind la fel de valabilă, numai un astfel de om poate atinge un potențial de maturizare și responsabilizare maxim. Tu în care categorie te încadrezi?

Așa cum în timpul diviziunii celulare cromatina se organizează sub formă de cromozomi, tot astfel omul care se dedică întru totul atingerii desăvârșirii sale - prin dezvoltarea continuă a ideilor și prin sporirea eficacității procesului de gândire, reînnoindu-și puterea de a se dărui lor în totalitate, poate să sfârșească prin a-și canaliza energiile în jurul unui spațiu gol. O separare de sine. O închidere a ușii spre reușita totală.

Leadership: Te angajezi într-un experiment de explorare a lumii lăuntrice printr-un permanent consum de inspirație care te obligă să coexiști cu efectele unei ascensiuni mult prea grăbite?

Acesta a fost punctul critic al cunoașterii mele – să ajung mai departe decât am fost programat inițial să ajung, să escaladez un munte până ce acesta se clătină și se prăbușește. Sau să ajung în vârful lui lăsând pe alții în urmă, având în fața mea doar incertitudine.

Acesta a fost punctul în care am realizat că sunt limitat de un fenomen absolut, doar la o singură opțiune: incertitudinea. Iar cest teritoriu pe jumatate necunoscut, nespus de ticsit cu abstractizări, se află la granița care desparte realitatea de iluzie, atunci când pur și simplu ajungi să te pierzi în labirintul științei, al vieții, al căutării, al creației, al inspirației, al gândurilor fără sfârșit - cu toate adaosurile lor. Desăvârșirea nu se poate atinge decât dacă reușești să treci de această graniță, sau să vezi dincolo de ea. Şi să devii ceea ce ești tu de fapt.

Inspirația este un produs al gândurilor pe care le creezi într-un anumit context care se schimbă rapid și care de multe ori îți neagă faptele prin vorbe. Omul care își așterne liber și necontenit inspirația ajunge să se refuze pe sine printr-o negație a ceea ce este finit, urmată de o negație a realității, el devenind singurul supraviețuitor al unei povești scrise de el însuși.

O ascensiune mult prea grăbită, care este rodul unui consum continuu de inspirație dus până la saturație, reprezintă o încercare de a-ți menține egoul ridicat și de a-ți crea o imagine de sine mai înaltă, când în realitate intențiile tale sunt de natură a provoca o rezonanța adâncă și tainică, puternic marcantă, în spiritul tău.

Chiar în actul desăvârșirii, în sensul preciziei absolute a măsurilor ce se cuvin a fi luate pentru o mai exactă evaluare a cunoașterii proprii, incertitudinea se poate stabili dacă nu urmezi fidel firul devenirii tale, real sub toate aparențele. Devii confuz și ajungi să nu mai distingi realitatea de iluzie, îndepărtându-te de la destinație, abătându-te de la menirea ta, în lungul drum spre „absolut".

Leadership: Îți concentrezi întreaga energie a desăvârșirii într-un "Adu-ți aminte ceea ce știi de fapt", pentru a asigura înțelegerea conținutului unui parcurs care se dorește a fi relevant prin ecoul produs la un alt nivel de conștiință?

Desăvârșirea este un act al dedublării: devii altcineva prin abordarea ta din diferite unghiuri ale realității pe care le combini potrivit proprilor viziuni despre lume, sentimente și imaginație. Un om nou este o umbră a unui vechi tipar de gândire, sau o lumină a unei judecăți care afirmă sau neagă ceva în legătură cu un anumit subiect.

Te compari în permanență cu un tip uman care nu dorește schimbarea în jurul său și în sine? Toate resursele tale sunt puse la bătaie într-o permanentă căutare de ceva nou? Ai ajuns la un nivel în care abandonezi anumite idei în favoarea altora mai noi? Descoperi pe măsură ce evoluezi că, de fapt, nu știi nimic despre tine? Simți că totul se întoarce împotriva ta? Îți nesocotești tot mai mult propria ființă, printr-o sporire a cunoașterii?

Conștiința este ceea ce rămâne după ce ți-ai redefinit identitatea. Iar ecoul produs la un alt nivel de conștiință este un produs al schimbării gândurilor dominante în direcția unei realități care există dincolo de ceea ce crezi că este realitatea.

Cine se pierde în negura gândurilor accede la o realitate apropiată de cea închipuită, ceea ce este echivalent cu o declarație de pasivitate sau cu un act de înfrângere în fața propriei confuzii.

Leadershipul poate fi asimilat de aproape oricine, cu o singură condiție, pe care poate numai filozoful grec Platon a exprimat-o foarte clar: " *Cea mai mare parte a instruirii tale constă în a ți se aduce aminte ceea ce deja știi.* " Şi, aș adăuga aici, " *ceea ce deja știi* ", este dat de o acumulare continuă de valori și cunoștințe asimilate în timp, fiind totodată hotărât de tot ceea ce se modifică fără încetare în jurul tău.

Tot ceea ce există în jurul tău se modifică fără încetare și are un ecou puternic în întregul tău fel de a fi. Şi numai dacă ai acea dispoziție sufletească a omului care ar paria totul pe o singură carte, a omului care arde toate punțile în urma sa ca să le reclădească mai trainice pe termen lung, vei putea să te ridici la un nivel superior de leadership.

În alt caz, vei rămâne un necunoscut, un simplu om care se hrănește din când în când cu iluzia unui viitor grandios. Iar cel ce se agață de orice iluzie, recurgând la tot felul de artificii pentru a face rost de terenul necesar ridicării sale la un nivel înalt, nu va ajunge niciodată la acel reper de orientare favorabilă. Ci va ocupa întotdeauna un rol secundar într-o scenetă improvizată, ruptă de adevărul promovat de arta conducerii.

Potențialul care te scoate din rutină este universul simbolic în care te cufunzi și te simți tu însuți, privitor la ceea ce este real sau fals în toată această mișcare a gândurilor către unii sau alții, către obiecte, lucruri sau către preocupările tale vitale.

Iluzionistul care pândește din necunoscut întinderile științei sale este omul stăpân pe gândurile sale, care știe să-și ridice cunoașterea la un nivel superior fără să se piardă prea mult în spațiul unei realități virtuale.

Source: https://neculaifantanaru.com/iluzionistul-care-pandeste-din-necunoscut-intinderile-stiintei-s